

tionens Etablering vilde kunne sættes betyd-
 lig længere ned end i Forslaget angivet, og
 det er selvfølgelig et Punkt, som nærmere
 maa overvejes, naar Forslaget derom fore-
 ligger fra den højtærede Minister. Vi have
 jo ikke kendt Forslaget i nogen anden Form
 end den, som nu foreligger Tinget, og kunne
 altsaa ikke have taget Standpunkt til et For-
 slag i en modificeret Skikkelse. Men selv om
 der kunde spares en Snæs Tusind Kroner
 paa den første Besejling, som den højtærede
 Minister mente, drejer det sig alligevel om
 meget betydelige Udgifter, første Gang paa
 et Par og fyrrerhve Tusind og ad Nare om
 en aarlig Udgift af 18—20,000 Kr. Spørgs-
 maalet bliver derfor, synes det mig, frem-
 deles det, om vi have Raad til en saadan
 Udgift, og om det Formaal, som tænkes
 naaet derved, er af den Betydning, at det er
 forsvareligt at bringe et saadant Offer. Jeg
 nærer Tvivl i begge Henseender. Den højt-
 ærede Minister sagde, at Grønland siden
 1850 havde bragt os et meget betydeligt
 Overskud, et Overskud paa i alt 5 Millioner
 Kroner. Men Kendsgerningen er jo, at
 selv om det har været saaledes i en lang
 Aarrække tidligere, saa har det nu i en
 Aarrække været saaledes, at vi have haft
 et stadigt Understud. Vi have jo siden
 1886—87 bestandig haft Understud — til-
 sammen i disse Aar c. 1/2 Mill. Kr. —
 og dertil kommer, at naar man har Kolo-
 nier, saa er det dog vel ikke nærmest for at
 dække deres Understud, man har dem. Lad
 være nu, at Grønland har indbragt os 5
 Mill. Kr. i dette Tidrum. Men naar vi
 tænke paa, hvad Vestindien har slugt, tror
 jeg, det vil omtrent gaa lige op. Jeg tror
 ikke, vi have spundet Silke ved vore Kolo-
 nier i det hele. Mig forekommer det, at
 man ikke bør spørge om, hvad Fortiden
 mulig kan have bragt os i Indtægter fra
 Grønland. Naar vi staa over for et For-
 slag som dette, maa vi se paa, hvad der er
 rimelig Udsigt til i Fremtiden, og da er
 Forholdet dette, at der er Udsigt til stadigt
 Understud. Det er Medgangen i Tran-
 priserne, der væsentlig har forårsaget det
 Understud, vi have haft i de senere Aar, og
 den højtærede Minister sagde vel i Gaar,
 at Tranpriserne vare komne saa langt ned,
 at de ikke kunde komme længere; men det er
 en daarlig Trost. Jeg indser ikke, hvad
 Grund der egentlig skulde være til, at Tran-
 priserne nu for Tiden skulde stige, eller at
 der skulde være virkelig Udsigt til, at de
 skulde stige i de kommende Aar. Og ster-
 det ikke, er der al Udsigt til, at vi i en
 Aarrække og formodentlig for al Fremtid
 ville blive ved at have et betydeligt Under-

stud paa det grønlandiske Budget, et Under-
 stud paa gennemsnitlig henved 100,000 Kr.
 Naar vi have den Udsigt, skal der meget
 stærke Grunde til for, at man skal belaste
 Budgettet med en aarlig Udgift af den
 Størrelse, som her er foreslaaet, ikke at tale
 om den store Udgift en Gang for alle. Det
 er en aarlig Udgift, der repræsenterer en
 Kapital af omtrent 1/2 Mill. Kr. Der maa
 være meget vægtige Grunde dertil, og Fler-
 tallet i Udvalget har ikke kunnet se, at der i
 Virkeligheden er saadanne vægtige Grunde
 til at gaa til denne meget betydelige Udgift.
 Den ærede Minister klagede over, at jeg
 havde angrebet den grønlandiske Administra-
 tion. Det er en Fejltagelse, jeg har ikke talt
 om den grønlandiske Administration; jeg erken-
 der tværtimod, at Danmarks Administration af
 de grønlandiske Kolonier paa ingen Maade staar
 tilbage, men snarere har store Fortrin
 fremfor de fleste andre Landes Administra-
 tion af deres Kolonier. Jeg talte ikke om
 den grønlandiske Administration, men om de
 Ulemper, som vare opstaaede for Grøn-
 lænderne deraf, at de paa Missionsstationerne
 og Handelspladserne vare komne i Berøring
 med den almindelige europæiske Civilisation.
 Jeg talte om de Ulemper, som vare opstaaede
 derved, og jeg tror ikke, at jeg gjorde mig
 skyldig i Overdrivelser. Det er en bekendt
 Sag, at Grønlænderne, som af Naturen ere
 et sørgløst og besindigt Folkesæd, de fleste
 Steder hellere ville samle sig ved Missions-
 stationerne og søge en eller anden underordnet
 Plads, hvor de kunne faa deres Udkomme
 uden at behøve at udsætte sig for det fare-
 fulde Liv, som følger med deres nationale
 Arbejde. Deres Fangedygtighed er taget be-
 tydelig af, særlig ogsaa Egnen til, naar
 Kajaffen er kærret, at rejse den igen, hvil-
 ket er en Livsbetingelse for de grønlandiske
 Fængere, og det er en bekendt Sag, at Be-
 folkningen ikke blot under Syfilismitten ved
 Svigtut, men ogsaa mange andre Steder, er
 blevet legemlig svag ved at efterligne euro-
 pæiske Møder o. s. v. Nu sagde den ærede
 Minister ganske vist, at mit Vidnesbyrd i den
 Henseende ikke betød ret meget, fordi jeg ikke
 var personlig kendt med Grønland. Det
 erkender jeg. Men jeg tillader mig at hen-
 holde mig til en Autoritet, som jeg ikke tror,
 at den højtærede Minister vil nægte Veret-
 tighed til at tale med om disse Forhold, og
 det er den Mand, som var den højtærede
 Ministers Forgænger som Direktør ved den
 grønlandiske Handel, nemlig Dr. Mint, en
 Mand, hvis hele Liv kan jeg gerne sige,
 har været knyttet til Grønland og Grøn-
 lænderne. Denne Mand har i en lille Bog
 fra 1882 om Grønlænderne og deres Frem-